

«Може ли на шити пазви
Да вирѣе росно цвѣте?
У невѣсти зарадъ нѣнка
Ще заплаче мжжко дѣте;

«Ще го вземе майка въ скути
И ще дигне дѣте пени
Да изрони и измачка
Мойтѣ листовце зелени. . . .

«Младъ овчарю, братъ да ми си,
Дай ме, братко, по момитѣ:
Тѣ надъ ясно, бѣло чело
Росна китка щжтѣ накити.

«Самъ ти знаешъ, какъ момитѣ
Мждро ходятъ, мждро носятъ;
Съ тѣхъ и азъ да се порадвамъ,
Както съ менъ се тѣ поносятъ.

«Прибератъ ли се пѣкъ вечеръ
Отъ сѣдѣнки—на полица
Ще ме турятъ, да не вѣхна,
Въ пълна чашка съсъ водица,—

«Да съмъ росна, да имъ дѣхамъ
На сънъ моя мирисъ сладкий:
Сънища имъ да сж тихи,
Блѣноветѣ имъ—благатки!»